

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Iosephi Speranzæ, Congregationis Oratorii Fanensis
Presbyteri, Scripturæ Selectæ**

Speranza, Giuseppe

Coloniæ Agrippinæ, 1659

118. De abnegatione proprii iudicij, & intellectus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44265

Voluntas propria
in viciis
omnia opera
bona.
Iſa. 58.
Bern. ſer. 7. in
Cant.

Et religioſorum
omnes obſer-
vantias.

Math. 25.

Gen. 27.
Iud. 11.
D. Ambroſ.
l. 3. de Virg.
Jephthe filiam
mactare per-
miſſus propter
voluntatem
ipſius propria.

Alterum: Propria voluntas omnia bona opera inficit, ut propterea bona non ſint, nec per conſequens Deo grata: *Ecce in die jejuniij veſtri invenitur voluntas veſtra.* Non tale jejunium eligit Sponſus, ait, ad hæc verba Bernard. Non ſapit illi jejunium meum, quod non liliū obedientiæ, ſed vitium propriæ voluntatis ſapit. Et ſubdit: Ego autem non ſolum de jejunio, ſed de ſilentio, de vigiliis, de oratione, de lectione, de opere manuum, poſtremò de omni obſervatione Monachi, ubi invenitur voluntas in ea, non obedientia Magiſtri ſui, idipſum ſentio, minimè prorsus obſervantias illas, eſſi bonas inter ſe, inter lilia, id eſt, inter virtutes deputandas. Nunquid tale eſt obſequium, quod elegi, dicit Dominus? In die bonorum tuorumveniuntur voluntates tuæ. Grande malum, propria voluntas, qua ſit, ut bona tua tibi bona non ſint. Concludit: Nihil omnino, quod propriâ inquinatum ſit voluntate, guſtabitis, *Qui paſcitur inter lilia.*

Voluit quondam Dominus noſter, in terris vitam agens, ſuorum diſcipulorum pedes lavare. Cui Petrus: *Non lavabis mihi pedes in æternum.* Quiſnam profundior humilitatis actus? unde ſanctius elici potuit, quàm ex profundiffima ſuæ nihilitatis cognitione, & confeſſione diviniæ Majeltatis, ac magnitudinis? *Domine, tu mihi lavas pedes!* Quia tamen in tali actu propria inventa eſt voluntas, hæc ex ore Filij Dei horrendam illam eduxit comminationem: *Si non laveris te, non habebis partem mecum.*

In Genefi Abraham obtulit Deo filiū. In lib. Jud. Jephthe ex voto obtulit Deo filiam. Sed diſcrimen ex D. Ambroſ. animadvertite. Dicit aliquis: Qua ratione illic Deus non permiferit parricidium fieri, hic ſit paſſus impleri? Nunquid acceptor perſonarum Deus? Non, ſed meritorum, atque virtutum. Et poſt multa utrobique diſcrimina concludit: Hoc tam pium promiſſum (loquitur de Abraham) propriâ non ſolvitur voluntate. q. d. Jephthe voto temerè factò, nec requiſitus, propriam obtulit filiam, unde

A in die ſacrificij ſui inventa eſt voluntas ſua: ſed Abraham ex præcepto Domini, & ut Deo placeret, filium immolavit; aded reſpexit ad ſacrificium Abraham, ad ſacrificium Jephthe non reſpexit.

Tertium: Propria voluntas eſt potentia cæca duplici cæcitate: ea, quam habet ex ſe: & ea, qua talis, hoc eſt, propria; & hæc offundit tenebras etiam intellectui, qui, dum voluntas fixa manet, ratiocinatur ad libitum voluntatis. Eſt etiam potentia claudicans ex utero matris ſuæ, ſimilis Miphiboſeth, qui cecidit ex ulnis nutricis ſuæ, & claudus eſt eſt Miphiboſeth, *De ore ignominia.* O quot ignominia, cum voluntas ex brachiis intellectus, cujus eſt lacte veritatis alere voluntatem, cadit, ac prolabitur. &c. Sed jam ad intellectus, ac proprii judicij, abnegationem deveniamus.

De abnegatione proprii judicij, & intellectus.

PUNCTUM CXVIII.

Judicium proprium, ſecundum Bernard. D. Bern. ſer. 3. de reſur. *Judicium proprium quid.*
I hoc modo poterit defini: quod non eſt recto Dei, hominumque ſapientum judicio conforme; ſed noſtrum ſolummodo eſt. Hoc judicium proprium, hic intellectus abnegandus.

Et meritò, de quo Bernard. In corde duplex eſt lepra, propria voluntas, & proprium conſilium: lepra utraque nimis peſſima, eoque pernicioſior, quò magis interior: proprii verò conſilij adhuc magis pernicioſior, quò magis occulta, & quanto plus abundat, tanto quiſque ſanior eſſe viderur. Hæc illorum eſt, qui zelum Dei habent, ſed non ſecundum ſcientiam ſequentes errorem ſuum, & obſtinati in eo, ita ut nullis velint conſiliis acquieſcere. Hi ſunt unitatis diviſores, inimici pacis, charitatis expertes, vanitate tumentes, placentes ſibi, &c. Et quæ major ſuperbia, quàm ut unus homo

homo toti Congregationi iudicium suum A
præferat, tanquam ipse solus habeat spi-
ritum Dei? Quasi peccatum ariolandi est, re-
pugnare, & quasi scelus idololatriæ, nolle ac-
quiescere.

1. Reg. 25.

D. Bern. de
prac. & disp.

Idemmet Bernardus alibi in hæc verba
notat durissimam contumaciam cervicis
ejus, qui nolit acquiescere, quod est prop-
rij iudicij. Non acquiescere, inquit Bern-
nard. se nolle acquiescere, quod est
odiosa pertinaciæ, & contumeliæ non
ferendæ. Hoc autem inde est, quia quod
tales iudicant, & quod intelligunt, hoc
cecu primam, ac summam æstimant veri-
tatem. Et quod ipsis videretur, inquit
Balduinus, quasi sacrosanctum adorat.
Ceui idolum venerantur suummet iudi-
cium, quod dicit Hebræus: Quasi pecca-
tum ariolandi rebellio, & idolum transgredi.

Bald. in hunc
locum.

Hebr.

Abul. q. 24.

Ubi ex valde scientifica argumentandi
ratione, ut hic notat Abulensis, colligi-
tur odium, quo Deus hoc vitium prole-
quitur, & ejusdem gravitas. Ut enim
docet Aristot. 8 Ethic. Optimus actus
virtutis opponitur maximo vitio, &
minimus habitus virtutis opponitur
minimo vitio. hoc est, quando aliqua vir-
tus excellit omnes alias virtutes in boni-
tate, tantò vitium sibi oppositum excellit
omnia alia vitia in malitia. Si igitur ac-
quiescere Deo, & hominibus sapientibus, D
est magna virtus, nolle acquiescere ma-
gnum erit vitium. Quod à vitio, cui si-
mile est, maxime comprobatur: est enim
quasi peccatum ariolandi, quod, secun-
dum Card. Hugonem, est super aras in fi-
bris, seu in ulnis animarum veritatem
futurorum inquirere, quod simul, & se-
mel superstitionis est, ac idololatriæ. Ex
quo patet huius vitij gravitas, quod penè
simile sit gravissimo idololatriæ sce-
leri.

Arist. 8.
Ethic.

Hugo Card.

Hoc vitio in primis laborant, qui no-
lunt captivare, ac redigere intellectum
in obsequium Christi, qui que in rebus fi-
dei evidentiam perquirunt; quam
quia nesciunt invenire, non
credunt.

Speranza Scriptura selecta.

Res Dei non curiositate, ac subti-
litate ratiocinationis, sed hu-
mili intellectus captivatio-
ne intelligi.

PUNCTUM CXIX.

IN Isai, juxta Septuag. Nisi crederitis, Isa. 7.
non intelligetis; hoc est, nisi prius Dei Sept.
verbis fidem adhibueritis, non intel-
igetis. Res revelatæ, antequam intelligan-
tur, creduntur.

Suam doctrinam, sui que cognitionem
communicaturus Moyse Deus: Ne appro-
pries, inquit, huc, solve calcamentum de pedi-
bus tuis. Præceptum hoc variè à Patribus
interpretatum est. Ad rem Bernardus: In-
volucra pone carnalium cogitationum,
si accedere concupiscis. Theod. Rup. Hu-
go Vist. Cajet. Corn. à Lapide ad litte-
ram: Moyse discalceari præcepit Deus,
quia per modum naturæ, audacter, cu-
riosè, ac parum religiosè ad illud perferen-
dum mysterium accedere visus est.
Solve, inquit, calcamenta de pedibus tuis;
hoc est, majorem reverentiam exhibe,
idque, ut moris est, calceorum detractio-
ne testare, simul que, ac semel omni te na-
turalis rationis juri cedere ostende. (cal-
ceorum detractio utrumque significat in
Scriptura, Josue 5. Ruth. 4.) sicque my-
steria intelliges, quæ ille solus intelligit,
qui terrenis rationibus renunciatis, hu-
militer in divinum obsequium abnegat
intellectum.

Exod. 3.

Moyse cur sol-
vere calceos

justus.

Theod.

Rupert.

Hugo Vist.

Cajet.

Corn. à Lap.

Ecce Deus magnus, inquit Job, vincens
scientiam nostram. Jerem. 32. Magnus consti-
tio, & incomprehensibilis cogitatu. David:
Mirabilis facta est scientia tua (tui) ex me
(præ me.) Hieron. Super me est scientia, &
excelsior est. Chrysost. Mirum in modum ex-
celsior est, & non potero ad eam. Hebr.
confortata est, & non potero ad eam. Hebr.
propriè est, Elevata est, & non potero ad
eam, supple attingere, vel pervenire.

Job. 36.

Jerem. 32.

Psal. 138.

Hieron.

Chryf.

Hebr.

Inco. ij natu-
rales vires su-

perant res di-
vina.

Olim Sponsa quædam, quasi aculo-
rum

A a a

rum